

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Рев 17416/2024
18.03.2026. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Бранке Дражић, председника већа, Марине Милановић и Весне Мاستиловић, чланова већа, у парници тужиоца АА из ..., чији је пуномоћник Драгомир Станисављевић, адвокат из ..., против туженог „ДДОР Нови Сад“ а.д. Нови Сад, чији је пуномоћник Тамара Травица, адвокат из ..., ради накнаде штете, одлучујући о ревизији тужиоца изјављеној против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж 3069/23 од 20.03.2024. године, у седници одржаној 18.03.2026. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ, као неоснована, ревизија тужиоца изјављена против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж 3069/23 од 20.03.2024. године.

Образложење

Пресудом Апелационог суда у Новом Саду Гж 3069/23 од 20.03.2024. године, укинута је пресуда Основног суда у Новом Саду П 5790/19 од 28.06.2021. године, одбијен као неоснован тужбени захтев да се обавезе тужени да тужиоцу, на име изгубљене зараде за период од 11.07.2010. године до 30.12.2019. године, исплати 500.152,37 динара са законском затезном каматом од 01.04.2021. године до исплате и 515.424,07 динара, на име затезне камате закључно са 31.03.2021. године и обавезан тужилац да туженом на име наканде трошкова првостепеног поступка исплати 83.350,76 динара и на име наканде трошкова жалбеног поступка исплати 76.301,52 динара.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену, тужилац је благовремено изјавио ревизију, из свих законских разлога.

Испитујући побијану пресуду у смислу члана 408. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“, бр. 72/2011....10/2023, у даљем тексту: ЗПП), Врховни суд је оценио да ревизија тужиоца није основана.

У поступку није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 2. ЗПП, на коју ревизијски суд пази по службеној дужности, а у

поступку пред другостепеним судом нису учињене ни друге битне повреде одредаба парничног поступка из члана 374. ст. 1. и 2. ЗПП, због којих се ревизија може изјавити.

Према чињеничном стању, по закљученој расправи пред другостепеним судом, тужилац је био запослен код „Војводина пут - Бачка пут“ а.д. Нови Сад на пословима Дана 11.07.2010. године, док је обављао радне задатке, претпео је тешку телесну повреду услед удара путничког возила осигураног од ауто-одговорности код туженог. Правноснажном пресудом Основног суда у Новом Саду П 2394/11 од 13.03.2013. године, тужени је обавезан да тужиоцу накнади нематеријалну штету за претплене душевне болове због умањења животне активности, за физичке болове, за страх и за претрпљене душевне болове због наружености.

Тужбом у овој правној ствари тражи накнаду материјалне штете на име изгубљене зараде у периоду од 11.07.2010. године до 30.12.2019. године. Пре подношења тужбе 27.08.2014. године, тужилац је 14.05.2014. године поднео туженом одштетни захтев, који тужени није прихватио.

Тужилац је због задобијене повреде у периоду од 12.07.2010. године до 30.06.2011. године био на боловању. У периоду од 01.07.2011. године до 22.07.2011. године користио је годишњи одмор, а потом је био на плаћеном одсуству без кривице запосленог до 26.03.2012. године. У периоду од 26.03.2012. године до 06.04.2012. године тужилац је био привремено спречен за рад због повреде на раду, а до краја априла 2012. године је користио годишњи одмор. Од 05.05.2012. године до 18.05.2012. године је био привремено спречен за рад због повреде на раду, а током преосталих дана маја месеца 2012. године, са изузетком 56 радних сати, као и наредних пет месеци (јун- октобар 2012. године) је био на плаћеном одсуству без кривице запосленог. У периоду од 21.11.2012. године до 22.01.2013. године је био привремено спречен за рад због повреде на раду, а преосталих дана у та три месеца (новембар 2012. године, децембар 2012. године и јануар 2013. године) је користио годишњи одмор. У фебруару 2013. године је 8 радних дана је користио годишњи одмор, а 12 дана је био на плаћеном одсуству без кривице запосленог, на ком је био и цео март месец 2013. године и 13 радних дана током месеца априла 2013. године. По повратку на рад, у априлу 2013. године, тужилац је по усменом налогу распоређен на радно место ..., без закључења анекса уговора о раду. Задржао је исти коефицијент 1,5 и основицу зараде коју је имао као путар. Посао .. је обављао до 01.11.2015. године, када је ... код „Војводина пут – Бачка пут“ укинута и тада је по закљученом анексу уговора о раду од 21.10.2015. године распоређен на послове ..., са коефицијентом зараде од 2,1. По анексу уговора о раду од 17.03.2016. године распоређен је на послове ... и коефицијентом зараде 1,4 на којим пословима је радио од 01.04.2016. године. Анексом уговора о раду од 01.12.2016. године распоређен је на послове ... са коефицијентом зараде од 1,4. Ни у једном закљученом анексу не стоје разлози измене уговорених услова рада. Тужилац је у августу 2019. године и 13 дана током септембра месеца 2019. године био привремено спречен за рад. Радни однос му је престао 26.12.2019. године, на основу споразума о престанку радног односа.

Према налазу и мишљењу судског вештака Милојка Бубњевића, тужилац је за време привремене спречености за рад услед задобијених повреда на раду остварио накнаду у висини 100% припадајуће зараде. У погледу плаћеног одсуства без кривице запосленог, утврђено је да је код послодавца тужиоца у току 2011, 2012. и 2013. године

постојао поремећај у пословању, због чега је по основу решења Министарства рада и социјалне политике велики број запослених бивао упућен на плаћено одсуство због смањења обима рада, у трајању од 90 радних дана у текућој години, међу којима је био и тужилац, али и други запослени на пословима путара. У том периоду тужилац је остваривао накнаду зараде у мањем износу зараде коју би остварио да је у том периоду обављао послове путара.

На овако утврђено чињенично стање, правилно је другостепени суд примено материјално право из одредби Закона о облигационим односима и оценио да тужбени захтев није основан.

Неосновано се наводима ревизије оспорава правилна примена материјалног права.

Одредбом члана 376. став 1. ЗОО прописано је да потраживање накнаде проузроковане штете застарева за три године од када је оштећеник дознао за штету и за лице које је штету учинило. Према члану 186. ЗОО обавеза накнаде штете сматра се доспелом од тренутка настанка штете, али застарелост потраживања по овом основу (члан 376. став 1.) почиње да тече од дана у коме је оштећени дознао за штету и учиниоца (субјективни рок).

Тужилац тврди да материјалну штету у виду изгубљене зараде, која настаје сукцесивно сваког месеца доспелошћу сваког појединачног месечног потраживања, трпи од 12.07.2010. године. Имајући у виду да је подношењем одштетног захтева 14.05.2014. године изнова почео да тече рок застарелости потраживања, то је и по оцени Врховног суда, потраживање тужиоца за период од 12.07.2010. године закључно са мартом 2011. године застарело у смислу члана 376. ЗОО у вези члана 186. ЗОО и члана 392. став 3. ЗОО, како је то правилно утврдио другостепени суд.

Супротно наводима ревизије, рок застарелости потраживања материјалне штете не тече од завршетка лечења, јер је овај моменат од значаја за оцену застарелости потраживања накнаде нематеријалне штете, односно од када су поједини видови нематеријалне штете добили облик коначног стања.

У односу на преостали део тужбеног захтева за период од априла 2011. године до 30.12.2019. године, правилно је на утврђено чињенично стање другостепени суд применио одредбу члана 195. став 1. ЗОО према којој се накнада материјалне штете у виду измакле користи од њеног настанка до окончања лечења односи на губитак у заради коју би оштећени остваривао да није дошло до повређивања и одредбу члана 189. став 3. ЗОО према којој се при оцени висине измакле користи узима у обзир добитак који се основано могао очекивати према редовном току ствари или према посебним околностима, а чије је остварење спречено штетниковом радњом или пропуштањем.

У конкретном случају, према утврђеном чињеничном стању, тужиоцу је у периодима привремене спречености за рад због последица повређивања исплаћена накнада зараде у висини од 100% на терет послодавца. Код правилне оцене другостепеног суда да тужиоцу за тај период не припада накнада трошкова за исхрану у току рада (топли оброк), јер такве трошкове услед одсуства са рада није ни имао,

наводима ревизије се ни одлука о тужбеном захтеву за накнаду материјалне штете ни у овом периоду не доводи у сумњу.

У погледу потраживања за период плаћеног одсуства без кривице запосленог, због смањења обима посла код послодавца, у ком је остваривао накнаду зараде у мањем износу зараде коју би остварио да је обављао послове путара, тужиоцу не припада право на накнаду штете, јер није правно релевантним доказима доказао да је његово упућивање на плаћено одсуство у узрочно-последичној вези са повредама које је задобио у спорном штетном догађају. Код чињеница да су због поремећаја у пословању туженог и други запослени међу којима и тужилаци други запослени на пословима путара били на плаћеном одсуству, а да тужилац није доказао да би извесно у том периоду радио на пословима путара да није повређен и по оцени Врховног суда не може се несумњиво утврдити да би тужилац у том периоду остварио добитак који се основано могао очекивати према редовном току ствари или према посебним околностима, а чије је остварење спречено штетниковом радњом или пропуштањем.

Правилно је закључио другостепени суд да тужиоцу не припада право на накнаду штете у виду умањене зараде за период када је по повратку на рад од априла 2013. године по усменом налогу премештен на место ..., а потом и по основу закључених анекса уговора премештен на место ..., ... и Ово због тога што је у налазу вештака делом приказана негативна разлика у заради, односно да је тужиоцу исплаћена зарада и накнада зараде у већем износу од износа који би му припадао да је обављао посао ..., а и због тога што садржина анекса уговора о раду о премештају на радна места са нижим коефицијетом зараде од зараде на пословима путара не указује на то да је разлог премештаја умањена радна способност тужиоца, настала као последица повређивања на раду.

Ни осталим наводима ревизије се не доводи у сумњу правилност другостепене пресуде. Неосновано се оспорава правилно и потпуно утврђено чињенично стање и ставља примедба на оцену доказа из члана 8. ЗПП. Другостепени суд је читањем доказа изведеним пред првостепеним судом и непосредним извођењем доказа на расправи одржаној пред тим судом, употпунио утврђење о чињеничном стању и уз образложену оцену доказа утврдио све битне чињенице за правилну примену материјалног права и одлуку о изјављеној жалби.

Из наведених разлога, применом члана 414. ЗПП, одлучено је као у изреци.

**Председник већа – судија
Бранка Дражић, с.р.**

За тачност отправка
Заменик управитеља писарнице
Миланка Ранковић